

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

A. C. Mortensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om handelspolitiske Forholdsregler.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4711; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 3157).

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Drachmann): Den traditionelle danske Handelspolitik, hvis definitive Fallit blev officielt indregistreret den 30. Januar i Fjor, var, som bekendt, baseret paa følgende Hovedteorier: For at sikre den danske Landbrugs-eksport, sikre dens velvillige Modtagelse paa de forskellige Eksportmarkeder, maatte Danmark ikke udæske det paagældende Udland ved Toldforanstaltninger til Fordel for bl. a. sine Byerhverv, i det hele taget ikke røre ved sit Toldsystem, og endvidere for at sikre, at det danske Landbrug fik de billigst mulige Produktionsomkostninger, maatte vi ikke ved Toldpaalæg fordyre Leve- og Arbejdsvilkaarene her i Landet. Thi det var ganske klart ifølge den Teori, der herskede, at al Told blev baaret af Landets Forbrugere.

Efter den sidste Recept husker vi vel endnu fra Aarene 1925—26, at et æret Medlem af dette høje Ting, Hr. Himmelstrup, udregnede den Toldbyrde, som Industribeskyttelsen paalagde dette Lands Befolkning, til op imod 100 Mill. Kr., et Beløb, der, ihvorvel det var usynligt, dog hvilede meget tungt paa Befolkningens stærkt belastede Skuldre i hine Aar, maaske navnlig takket være den dertil indrettede Presses Dygtighed til at forkynde denne særlige Lære.

Selv om enkelte Lande paalagde vor Eksport Told, var dette underordnet, thi ifølge den gældende Lære var der saa at sige garanteret det danske Landbrug et Verdensmarked, i alt Fald garanteret det Verdensmarkedets Priser, og hvis et enkelt Land for

sit Vedkommende søgte at bryde disse Priser ved Toldpaalæg, var det efter den da herskende Opfattelse ret underordnet, fordi det jo var det paagældende Lands Forbrugere, der kom til at betale Gildet. Vi hørte netop ved den Behandling, der lige er afsluttet, at dette Begreb, Verdensmarkedets Priser, endnu gaar igen, naar Talen er om det danske Landbrug, og i alt Fald var det den Gang et Hovedhensyn, en Hovedhjørnesten for hele den Teori, vor Handelspolitik var opbygget paa.

Uden at komme for dybt ind i disse Forhold og denne historiske Udvikling skal jeg blot som særlig karakteristisk Eksempel paa hele denne Teori nævne den Stilling, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der den Gang vel var den ubestridte Fører for det danske Venstrelandbrug, tog overfor de tyske Toldforhøjelser i 1929, der bar den daværende Ernærings- og Landbrugsminister Schieles Navn. Overfor de Trusler om Toldforhøjelser — det var navnlig Smørret, det drejede sig om den Gang —, der kom frem i den tyske Regering og senere i Rigsdagen, rettet direkte mod Danmark, sagde det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at dette var det danske Landbrug uvedkommende — det sagde han med Ord, der var mere stolte end just kloge —, det maatte blive en Sag mellem de tyske Forbrugere og den tyske Regering, thi det paagældende Marked vilde ifølge Teorien selv maatte betale sine Toldforhøjelser, og dermed maatte det blive de forskellige Produkters Fordyrelse — i første Række altsaa Smørret —, der vilde blive det endelige Resultat; det danske Smør havde sin Verdensmarkedspris, og de tyske Forbrugere maatte betale den, og hvis de havde noget at gøre op, maatte de altsaa henvende sig til deres Regering.

Bagved disse Betragtninger og Teorier laa en Slags Storhedsvanvid, kan man sige, eller en dertil grænsende Selvforgudelse. Thi i Virkeligheden var det hele baseret paa det, som vi har hørt saa ofte, at Udlandet simpelt hen ikke kunde undvære de danske Landbrugsprodukter. Det var den meget farlige Teori, man stillede op, og den meget farlige Tro, man klamrede sig til og fik andre til at bekende sig til. Og saaledes gik det da til, at der blev opstillet den Hovedlære, at vi indadtil ikke maatte have en Toldpolitik og udadtil ikke føre Traktatpolitik. Det andet var, at vi skulde hænge paa Slæbetov bag Mestbegunstigelsesprincippet, hvorved vi fik de Fordele, andre tilkæmpede sig — det mente vi var den automatiske Følge —, medens det